

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT KORTRIJK,
PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, DERDE KAMER MET EEN RECHTER,
RECHTSPREKEND IN BURGERLIJKE ZAKEN.**

In de zaak 09/540/A (a7z)

_____ in zijn hoedanigheid van Gewestelijk
Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie
, bij het intern verzelfdandigd agentschap zonder
rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO,
- met kantoor te _____,
- woont kiezende ten kantore van meester _____,
hiernavermeld,
- EISER -
vertegenwoordigd door en pleiten meester _____ loco
meester _____, beiden advocaat te _____),

tegen :

1. _____, installateur-elektricien,
- geboren te _____ op _____,
2. _____, zelfstandige,
- geboren te _____ op _____,
- samenwonende te _____,
- VERWEERDERS -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester _____ loco
meester _____ advocaat te _____,

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de taalwet van 15 juni 1935.

Gelet op de dagvaarding van 2 maart 2009 betekend door gerechtsdeurwaarder _____ met
standplaats te _____ waarbij eiser vordert dat:

1. verweerders zouden worden veroordeeld tot staking van het strijdig gebruik en het herstel in de
oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te _____, kadastraal
gekend onder _____ hetgeen
impliceert:

- afbraak van de carport;
- afbraak van de colstropafsluiting;
- het slopen van het schuilhok;
- het verwijderen van alle funderingen en alle mogelijke aangebrachte nutsleidingen;
- het herstellen van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand;
- het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;

en dit binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te
komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag vertraging

- zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385 bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek;
2. aan hem machtiging zou worden verleend om overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (sinds 1 september 2009: artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerders in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van verweerders;
 3. zou worden gezegd voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangewezen gerechtsdeurwaarder;
 4. tot slot verweerders zouden worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

Tevens vordert eiser het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te horen verklaren niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling.

Gelet op het verzoekschrift van 4 maart 2010 houdende de heropening van de debatten op grond van artikel 772 Gerechtelijk Wetboek, dat bij beschikking van 2 april 2010 werd ingewilligd;

Gelet op het tussenvonnis van deze rechtbank van 19 oktober 2010 waarbij de heropening van de debatten werd bevolen teneinde vier specifiek omschreven prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Gelet op het arrest van 31 mei 2011 van het Grondwettelijk Hof waarbij het volgende werd beslist:

- artikel 6.1.1, vierde lid van de bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 gecoördineerde "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" schendt artikel 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met het wettigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, niet;
- artikel 6.1.1, derde en vierde lid, en artikel 6.1.2 van de VCRO schenden artikel 23, derde lid, 4° van de Grondwet niet;
- artikel 6.1.1, derde en vierde lid, van de VCRO schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Bij synthesebesluiten na tussenvonnis neergelegd ter griffie op 30 november 2011 vordert eiser:

1. verweerders te veroordelen tot staking van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____, hetgeen impliceert:
 - afbraak van de carportvormige constructie;
 - afbraak van de restanten van de collistropafsluiting;
 - het slopen van het schuilhok;
 - het verwijderen van alle funderingen en alle mogelijke aangebrachte nutsleidingen;
 - het herstellen van het maatveld in de oorspronkelijke toestand;
 - de verwijdering van de aangelegde verharding;
 - het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;
 en dit binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385 bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek;

2. aan hem machtiging te verlenen om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimte-lijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerders in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van verweerders;
3. te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangewezen gerechtsdeurwaarder;
4. tot slot verweerders te veroordelen de kosten van het geding;
5. betreffende inzonderheid de rechtsplegingsvergoeding te zeggen voor recht dat er in huidige procedure door geen van de partijen een rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd, ondergeschikt alvorens recht te doen nopens de rechtsplegingsvergoeding een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Verder subsidiair, zo aan eiser een rechtsplegingsvergoeding wordt opgelegd deze te herleiden tot het minimumbedrag en uiterst subsidiair tot het basisbedrag.

Bij synthesebesluiten na het tussenvonnis van 2 april 2011 neergelegd ter griffie op 16 januari 2012 vorderen verweerders:

a) in hoofdorde:

- de vordering van eiser onontvankelijk te verklaren, minstens ongegrond, gezien de inwerkingtreding van de bepalingen van de VCRO van 1 september 2009, in het bijzonder de bepalingen van artikel 6.1.1, leden 3 en 4, en artikel 6.1.2 van het VCRO;
- eiser te veroordelen tot kosten van het geding;

b) in ondergeschikte orde:

- voor zover de rechtbank van mening zou zijn dat de vordering van eiser overeenkomstig zou zijn met de bepalingen van het VCRO, deze vordering ongegrond te verklaren alleszins voor wat betreft de vordering met betrekking tot:
 - afbraak van de carport;
 - het verwijderen van alle funderingen en alle mogelijke aangebrachte nutsleidingen;
 - het herstellen van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand;
 - het verwijderen van de verhardingen;
 - eiser te veroordelen tot kosten van het geding;

c) in meest ondergeschikte orde:

- de gevorderde dwangsom te herleiden naar een bedrag van 25,00 euro per dag, zulks in verhouding met de gevorderde herstelmaatregel;
- de uitvoerbaarheid bij voorraad niet toe te staan;
- eiser te veroordelen tot de kosten van het geding.

1. De feiten en retro-acten

Verweerders zijn eigenaars van de woning gelegen te

kadastraal

Het perceel is gelegen in een agrarisch gebied, volgens het vigerend gewestplan , zoals goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 4 november 1977. Het betrokken perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een algemeen dan wel een bijzonder plan van aanleg geldt, noch is het gelegen in een niet-vervallen goedgekeurde verkaveling.

Huidige procedure heeft geen betrekking op het verbouwen van de woning zodat de uiteenzetting daaromtrent in besluiten van eiser irrelevant is.

Op 21 november 2002 dienen verweerders een aanvraag in tot het bekomen van een regulariserende

vergunning bij het College van Burgemeester en Schepenen van houdende
 het verbouwen van een woning en slopen van bijgebouwen op het betrokken perceel (cfr. stuk 12
 bundel eiser). Bij proces-verbaal van 19 maart 2003 stelt een bevoegd ambtenaar van de afdeling
 ROHM vast (cfr. stuk 14 bundel eiser):

"aanleggen verharding, plaatsen omheining en oprichten carport zonder stedenbouwkundige vergunning."

Naar aanleiding van deze vaststellingen wordt door eiser een herstellvordering ingeleid bij het ambt van de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk (cfr. stuk 15 bundel eiser). Bij beslissing van het ambt van de Procureur des Konings van 6 juli 2007 werd de zaak zonder gevolg gerangschikt wegens *"overschrijding van de redelijke termijn voor vervolging"* (cfr. stuk 16 bundel eiser).

Op grond van de vaststellingen van 24 juli 2003 namelijk *"het plaatsen van een schuilhok zonder stedenbouwkundige vergunning"* (cfr. stuk 17 bundel eiser), wordt door eiser een tweede herstellvordering ingeleid bij het Ambt van de Procureur des Konings (cfr. stuk 18 bundel eiser).

Door verweerders worden een aantal regulariserende stedenbouwkundige vergunningen ingediend waardoor een gedeelte werd geregulariseerd, doch blijven de carport, een collstropafsluiting, en een schuilhok ter discussie.

Bij proces-verbaal van afstapping van 30 maart 2010 noteren de gewestelijke inspecteurs het volgende:

"Heden kom ik, na telefonische afspraak, ter plaatse en word vriendelijk te woord gestaan door

Ik stel vast dat :

- *de verharding van de oprit naar het schuilhok (uitzicht dubbele garage) nog steeds bestaat uit grasdallen die zijn opgevuld met kleine kiezelstenen. deelt mij mee de intentie te hebben de grasdallen alsnog in te zaaien met gras.*
- *een gedeelte collstropafsluiting is sedert de vaststellingen van 10/02/2010 verwijderd en vervangen door bekaertdraad met groene matten. De poort achteraan het terrein die deels werd vervaardigd uit collstrop werd niet aangepast en een collstroppaneel met een collstropoortje aan de rechterzijde van de woning zijn nog aanwezig (zie foto's).*
- *het schuilhok (uitzicht dubbele garage) wordt betreden via een zijdeur in het rechtergedeelte. De dubbele garage is volledig ingericht als schuilhok voor dieren. Het rechtergedeelte doet dienst als stapelruimte voor voeder, werkmateriaal, ... en werd dwars ingedeeld in twee ruimten, afgesloten met een vezelplaat en een hek. Het linkergedeelte is de stal. Hierin bevinden zich enkele schapen met lammetjes. Ik deel aan de heer Depuydt mee dat de buitenkant van het schuilhok alle kenmerken vertoont van een dubbele garage en zodoende aan de buitenkant niet de indruk geeft een schuilhok te zijn. Hierop zegt de heer Depuydt dat hij de sloten en motoren van de kantelpoorten zal verwijderen en vaste panelen zal installeren."*

2. Standpunten van partijen

2.1. In hoofddeorde zetten verweerders uiteen dat de vordering van eiser onontvankelijk minstens ongegrond is ingevolge de artikelen 6.1.1, leden 3 en 4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 6.1.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De vordering van eiser is contra legem. Een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur wordt ingesteld op

grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet meer worden ingewilligd.

De conclusie van eiser dat verweerders de vordering van eiser niet meer zouden betwisten is volledig uit de lucht gegrepen.

In ondergeschikte orde, zijn verweerders van oordeel dat de herstelmaatregel betreffende het slopen van het schuilhok onmogelijk is ingevolge de nieuwe bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Wat de vordering tot afbraak van de carport betreft, zijn verweerders van oordeel dat het in realiteit om een schuilhok gaat. Verweerders betwisten niet dat het schuilhok aan de buitenzijde het uitzicht heeft van een carport maar zij betwisten wel dat het houten gebouw dienst doet als carport. Verweerders verwijzen niet alleen naar de verklaring van maar eveneens naar de door hen bijgebrachte foto's waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gaat om een degelijk en mooi afgewerkt schuilhok. De constructie wordt gebruikt als schuilplaats voor de dieren, wat uit de foto's blijkt en niet anders kan worden begrepen aangezien verweerders reeds een garage hebben. Verweerders volharden dat de collstropafsluiting reeds werd afgebroken.

De vordering tot afbraak van funderingen, nutsleidingen en herstel van het maaiveld is ongegrond aangezien het schuilhok is vergund krachtens de beslissing van 5 november 2003. Ook de vordering omtrent het voorbehoud om een passende herstellvordering in te leiden lastens verweerders is ongegrond.

Meest ondergeschikt, aangaande de gevorderde dwangsom zijn verweerders van oordeel dat deze niet in verhouding is met de gevorderde herstelmaatregelen. Verweerders verzetten zich tegen de uitvoerbaarheid bij voorraad.

2.2. In hoofdorde is eiser van oordeel dat vooral eerste verweerder uitdrukkelijk en voorbehoudloos de intentie heeft geuit om al het nodige te doen om conform te zijn. Dit kan niet anders dan een erkenning in hoofde van verweerders worden geïnterpreteerd die de herstellvordering gegrond maakt. Ook de gedeeltelijke vrijwillige verwijdering van de collstropafsluiting toont aan dat verweerders de herstelrechtelijke aanspraken hebben erkend. Hierdoor kan geen rekening worden gehouden met de tot op heden ingeroepen verjaring van het oprichtingsmisdrijf.

Wat de verhardingen betreft, is eiser van oordeel dat deze niet werden geconformeerd aan de stedenbouwkundige vergunning van 22 augustus 2007. Uit de processen-verbaal van 10 februari 2010 en 30 maart 2010 blijkt dat de kwestige verhardingen niet in overeenstemming waren met de regulariserende vergunning van 22 augustus 2007. Er ligt geen uitvoerbare vergunning voor ten aanzien van de verhardingen op het betrokken perceel.

De herstellvordering ten aanzien van de verhardingen is gegrond.

Ook wat betreft de collstroppanelen blijkt uit het proces-verbaal van 30 maart 2010 dat deze nog niet verwijderd waren rondom het betrokken perceel. Het schuilhok in de vorm van een dubbele garage of carport wordt door verweerders gebruikt als partiële stal voor schapen en lammeren en partieel als berghok voor dierenvoeder en werkgerief.

Eiser verwijst verder naar de tussen partijen gevoerde correspondentie en meer bepaald het schrijven van verweerders van 31 maart 2010 waarin verweerders verklaren al het mogelijke te willen doen om zich te conformeren. Hieruit leidt eiser af dat verweerders erkennen dat de gestelde herstellvordering gegrond is.

Verder zet eiser uiteen dat er samenloop is tussen de diverse oprichtingsmisdriften en het

voorzettingsmisdrijf. Hij verwijst daarvoor naar de artikelen 6.1.1, lid 1, 1^o VCRO en artikel 6.1.1, lid 1, 3^o VCRO. Eiser is van oordeel dat het voorzettingsmisdrijf een voortdurend misdrijf is. De oprichting alsook de voortzetting hebben beide plaatsgevonden met eenzelfde "misdadig" opzet, met name de verdere residentiële uitbouw op het betrokken perceel. Er ligt een samenloop voor op grond van artikel 65 S.W.. Nu de herstellvordering niet kan verjaren voor de strafvordering en de strafvordering kennelijk niet was verjaard op het ogenblik van de dagvaarding, kan geen sprake zijn van verjaring van de herstellvordering geënt op de voornoemde misdrijven. Eiser toetst de collstropafsluiting en de carportconstructie aan het vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010 en stelt vast dat geen van beide constructies hieronder valt.

Eiser is van oordeel dat er geen discussie kan bestaan dat het schuilhok en de carport twee afzonderlijke constructies zijn. Voor de carport ligt geen stedenbouwkundige vergunning voor.

Eiser ontwikkelt een ganse uiteenzetting met verwijzing naar de procedures in strafzaken om aan te tonen dat hij als een bijzondere burgerlijke partij dient te worden beschouwd en in dat opzicht geen rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd.

3. Beoordeling

3.1. De herstellvordering met betrekking tot de instandhouding kan vanaf 1 september 2009 niet meer ingewilligd worden vermits deze niet meer strafbaar is gesteld door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

3.2. Wat de verjaring van de herstellvordering betreft voor wat de oprichting van de verschillende constructies betreft, spelen – ingevolge het overgangsrecht zoals bepaald in artikel 7.7.4 van het VCRO - de nieuwe verjaringsregels uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet, aangezien de stedenbouwkundige inspecteur zijn herstellvordering heeft ingesteld bij dagvaarding van 2 maart 2009 terwijl het nieuwe VCRO van toepassing was op 1 september 2009. Immers artikel 7.7.4 van de VCRO bepaalt:

"Wanneer het recht van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen om een herstellvordering in te stellen ontstaan is voor 1 september 2009, beginnen de termijnen, vermeld in artikel 6.1.41, § 5, eerste lid, slechts te lopen vanaf die datum. De totale duur van de verjaringstermijn mag evenwel niet méér bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262 § 1 tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Het eerste lid verhindert de toepassing van artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering niet."

Artikel 2262 bis § 1 tweede en derde lid van het Burgerlijk Wetboek bepaalt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwarende ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

De in het tweede lid vermelde vorderingen verjaren in ieder geval door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt zich heeft voorgedaan."

Gelet op de depenalisering van de instandhoudingsmisdrijven, kan art. 26 V.T.Sv. geen toepassing

meer vinden en moet voor de beoordeling van de verjaring van de herstellvordering enkel nog rekening worden gehouden met art. 2262 bis B.W.

Concreet betekent dit dat de verjaring intreedt 5 jaar na kennisname van de schade of van de verzwaring van de schade en van de identiteit van de aansprakelijke persoon.

Op basis van de voorliggende briefwisseling blijkt dat eiser in kennis was van het bouwen zonder vergunning van verschillende constructies op 19 maart 2003 (cfr. stuk 14 bundel eiser). Op dat ogenblik had eiser ook kennis van de identiteit van de overtreder. De laatst nuttige datum om tot dagvaarding over te gaan was 19 maart 2008 en bijgevolg is de door eiser op 2 maart 2009 ingestelde herstellvordering ongegrond gelet op de ingetreden verjaring.

3.3. De rechtbank kan eiser niet volgen in zijn poging om zijn vordering te enten op een zogenaamd voortzettingsmisdrijf. Dit wordt in de wet niet als een aparte categorie misdrijven beschouwd zodat eiser er bezwaarlijk een vordering kan op gronden.

Gelet op de ingetreden verjaring, gaat de rechtbank niet verder in op de andere argumenten door eiser uiteengezet in besluiten.

4. Rechtsplegingsvergoeding

Ingevolge het tussengekomen arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012, dienen geen van beide partijen te worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding.

Als in het ongelijk gestelde partij, dient eiser wel in te staan voor de betaling van de overige kosten van het geding.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Wijzende op tegenspraak;

Verklaart de vordering van eiser toelaatbaar doch ongegrond;

De kosten van dagvaarding en rolstelling blijven ten laste van eiser.

Aldus gevonnist en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Kortrijk in openbare terechtzitting van NEGENENTWINTIG MEI TWEEDUIZEND EN TWAALF.

Aanwezig: , alleenzetelend rechter,
 , griffier.